

JAN URBANIAK (1896-1966)

Urodził się 6 października 1896 roku w Strzelcach Wielkich. Syn Marcina i Józefy z domu Jankowiak. Ukończył szkołę elementarną w Strzelcach Wielkich. 24 sierpnia 1914 roku został przez Niemców wcielony do batalionu roboczego w Rawiczu. Do 25 stycznia 1916 roku pracował na ziemiach polskich przy kopaniu okopów, budowie dróg, m.in. w rejonie Poznania, Konięcpoła, Radomia, Maciejowic oraz naprawy mostów (na rzece Bug). Od 3 lutego 1916 roku do lipca 1918 roku zatrudniony był przy budowie szos na terenie Serbii i Macedonii. Ostatnie miesiące toczącej się wojny światowej spędził na terenie Francji.

Po powrocie do kraju w marcu 1919 roku został powołany do tworzącego się wojska polskiego. Po przeszkoleniu w Biedrusku skierowany został na front litewsko-białoruski, gdzie przebywał 18 miesięcy. Przez rok nadzorował pracę jeńców sowieckich w Bobrujsku. Tam zachorował na tyfus plamisty i przez 6 tygodni przebywał w szpitalu. Uczestniczył w odwrocie wojsk spod Bobrujska na przedpola Warszawy. Służył w 1. kompanii 57. pułku piechoty.

W lipcu 1920 roku został zwolniony z wojska. Pracował w swoim wyuczonym zawodzie – murarza. Prowadził zakład usługowy. Podczas okupacji hitlerowskiej został wywieziony na przymusowe roboty do Hanoweru. Przebywał tam od 2 lipca 1943 roku do 19 stycznia 1945 roku. Początkowo pracował przy budowie schronów przeciwlotniczych w domach prywatnych, a następnie przy odgruzowywaniu miasta. Po zakończeniu wojny powrócił do rodzinnej wsi.

Zmarł 29 czerwca 1966 roku. Pochowany został na cmentarzu w Strzelcach Wielkich.

Posiadał m.in. Krzyż Walecznych.